

Chân thật

Quý Cốc tôn sư có hai học trò xuất sắc: Tôn Tấn và Bàn Quyên. Một hôm để thử tài hai học trò, ông bảo:

- Ta ngồi trong động, trò nào mời ta ra ngoài được?

Bàn Quyên vội vàng giành mời trước, thưa:

- Bạch thầy, ngoài cửa động có rồng châu phượng múa rất đẹp!

Quý Cốc nói:

- Hôm nay hung nhật (ngày xấu), làm gì có việc đó?

Bàn Quyên lại thưa:

- Có Bạch Hạc Đông Tử mời thầy đi đánh cờ.

Quý Cốc lắc đầu:

- Hôm qua ta đã chơi cờ với họ rồi.

Bàn Quyên nóng máu đổi giọng:

- Nếu thầy không ra, con nói lửa đốt động...

Quý Cốc mỉm cười.

Đến lượt mình. Tôn Tấn thành kính thưa:

- Đệ tử không thể mời thầy từ trong ra ngoài được. Nhưng nếu thầy ở ngoài động, đệ tử có cách mời thầy vào trong được ạ!

Quý Cốc lấy làm lạ bèn truyền đem ghế ra ngoài ngồi xem Tôn Tấn sẽ mời bằng cách nào. Khi thấy thầy mình đã an tọa, Tôn Tấn quỳ xuống thưa:

- Thưa thầy, vậy đệ tử đã mời thầy ra ngoài được rồi phải không ạ?

Quý Cốc phục cái trí của Tôn Tấn.

Chuyện trên gợi vài ý: - dùng giả dối để khiến người không được thì nổi máu hung tàn – kẻ tài trí chỉ dùng lẽ thật mà nên việc – vì mưu kế nào hay bằng sự thật, bí mật nào kín bằng công khai.

Thật vậy! Lừa gạt không được thì nổi máu côn đồ... tự cô chí kim thói này thông dụng đã thành “công thức”, bởi yếu hèn sinh giả dối, giả dối sinh hung tàn; vòng tròn khép kín “yếu hèn – giả dối - hung tàn” là tất yếu.

Kẻ tài trí dùng lẽ thật, thậm chí không dùng giả dối để moi sự thật; dùng lẽ thật thành công đến khiến cả sư phục cũng phải nghe theo; bởi mạnh mẽ sinh chân thật, chân thật sinh nhân ái; vòng tròn khép kín “mạnh mẽ - chân thật – nhân ái” là đương nhiên.

Tránh vòng tròn thứ 1 bằng cách sống thật (nghĩ thật, nói thật, làm thật) ắt một bước đã vào được vòng tròn thứ 2. “*Veritas vos liberabit*” (Ga 8,32 - *sự thật sẽ giải phóng các bạn*). Dễ hiểu! Vì Chúa Kitô là sự thật (chân lý), đến với sự thật đồng nghĩa đến với Người, Người cứu độ ta ngay (khỏi vòng tròn thứ 1) để ta ở trong Người (vào vòng tròn thứ 2).

NK